

Sygn.akt. II Aka 100/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 maja 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Krzysztof Karpiński

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SO (del) Monika Niezabitowska-Nowakowska /spr/

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Rucińska

przy udziale Prokuratora Jerzego Mierzewskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2014 r.

sprawy

1. K. K. (1)

oskarżonego o czyny z art. 191 § 2 kk, art. 224 § 2 kk, z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

2. R. M. (1)

oskarżonego o czyn art. 191 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie

z dnia 16 września 2013 r. sygn. V K 170/11

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec R. M. (1), oraz w zaskarżonej części wobec K. K. (1);
- zwalnia oskarżonych K. K. (1) i R. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa;
- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. C. i adw. M. K. – Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 zł w tym 23% VAT, z tytułu nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

K. K. (1) i R. M. (1) oskarżeni zostali o to, że:

w dniu 21 marca 2011r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali rozboju i pobicia R. S. (1) w ten sposób, że używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci noża, demonstrując go i grożąc natychmiastowym użyciem, nadto okazując przedmiot przypominający broń palną oraz uderzając pięściami po głowie i kopiąc pokrzywdzonego po całym ciele narażając go w ten sposób co najmniej na bezpośrednie niebezpieczeństwo naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w wysokości 900 zł. działając w ten sposób na szkodę R. S. (1),

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Nadto K. K. (1) oskarżony został o to że:

w dniu 22 marca 2011 roku w W. stosował przemoc wobec funkcjonariuszy (...) (...), w postaci szarpania za mundury oraz popychania na podłogę, działając w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnych czynności służbowych polegających na jego zatrzymaniu i przeszukaniu, tj. o czyn z art. 224 § 2 kk.

K. K. (1) oraz P. K. (1) zostali oskarżeni o to, że:

w okresie od 16 do 18 marca 2010 roku w W., działając w celu uzyskania dla siebie i innych osób kredytu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi nieustalonymi osobami doprowadzili (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wprowadzili w błąd pracowników banku, działających w jego imieniu

i na jego rzecz, co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy kredytu gotówkowego z 17.03.2010 r. nr (...)

przedkładając uprzednio uzyskane od nieustalonej osoby, podrobione i nierzetelne zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia

z 12.03.2010 r. i 16.03.2010 r. w firmie (...) W. W.,

które miały istotne znaczenie dla uzyskania wymienionej pożyczki, uzyskując w efekcie kwotę 20000 zł i działając na szkodę (...) Banku S.A., tj. o czyn

z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 16 września 2013r. sygn. akt VK 170/11 Sąd Okręgowy Warszawa Praga w Warszawie:

I W granicach czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia uznał K. K. (1) i R. M. (1) za winnych tego, że w dniu 21 marca 2011 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w celu wymuszenia od R. S. (1) wierzytelności w kwocie 150 zł, stosowali wobec niego przemoc polegającą na szarpaniu oraz nie mniej niż dwukrotnym uderzeniu go z otwartej ręki w twarz, tj. przestępstwa z art. 191 § 2 kk i za czyn ten z mocy z art. 191 § 2 kk wymierzył każdemu z oskarżonych karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II w granicach czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, uznał K. K. (1) za winnego tego, że w dniu 22 marca 2011 roku w W. stosował wobec funkcjonariuszy (...) W.(...)st. sierż. A. B. oraz sierż. sztab. M. F. przemoc, polegającą na szarpaniu za mundury, w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 kk i na podstawie art. 224 § 2 kk skazał go i wymierzył K. K. (1) karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III K. K. (1) i P. K. (1) uznał za winnych dokonania czynu zarzucanego im w pkt III aktu oskarżenia, przyjmując, iż wyczerpuje on znamiona przestępstwa art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za przypisany czyn na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazał każdego z oskarżonych, zaś na podstawie art. 286

§ 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył K. K. (1) karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 3 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył P. K. (1) karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym;

IV na podstawie art. 85 kk, 86 § 1 kk łącząc jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II i III wyroku wymierzył K. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył:

- oskarżonemu R. M. (1) okres od dnia 22 marca 2011 roku do dnia 4 sierpnia 2011 roku,
- oskarżonemu K. K. (1) okres od dnia 22 marca 2011 roku do dnia 5 sierpnia 2011 roku oraz od dnia 28 marca 2012 roku do dnia 7 września 2012 roku;

I na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić oskarżonemu R. M. (1) dowód rzeczowy w postaci noża, opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 154;

II zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. M. K. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 2140,20 zł w tym kwotę 400,20 zł podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
- adw. Ł. C. - Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 2287,80 zł w tym kwotę 427,80 zł podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;
- adw. M. H. - Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 1476 zł, w tym kwotę 276 zł podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

I na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych K. K. (1) i R. M. (1) w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 633 kpk obciążył oskarżonego P. K. (1) kosztami sądowymi w kwocie 513 zł, w tym kwotą 120 zł tytułem opłaty, zaś w pozostałym zakresie koszty procesu należne od tego oskarżonego przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli na korzyść oskarżonych ich obrońcy.

Obrońca oskarżonego R. M. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej pkt I tenor wyroku.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- w oparciu o art. 438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżony R. M. dopuścił się użycia przemocy wobec R. S., czyniąc to w celu wymuszenia od ww. wierzytelności, a tym samym dopuścił się przestępstwa określonego w art. 191 § 2 kk, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie takiego ustalenia;
- w oparciu o art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
- naruszenie art. 4 kpk, 7 kpk oraz 410 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasadą obiektywizmu, w postaci dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. i nie danie im wiary w zakresie, w jakim oskarżony wskazywał na brak intencjonalności uderzenia pokrzywdzonego i brak jego związku z wygzekwowaniem wierzytelności,
- naruszenie art. 4 kpk, 7 kpk oraz 410 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasadą obiektywizmu, w postaci dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. złożonych na rozprawie

w zakresie, w jakim oskarżony wskazywał na pojawienie się kwestii zniszczonych spodni w trakcie zdarzenia 21.03.2011 r.,

- naruszenie art. 4 kpk, 7 kpk oraz 410 kpk poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a także zasadą obiektywizmu, w postaci dowodu z wyjaśnień oskarżonego M. złożonych na rozprawie i uznanie, że zachowanie oskarżonego w trakcie zdarzenia miało na celu wyegzekwowanie od pokrzywdzonego wierzycelności, nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż jego zachowanie miało charakter wymuszonej reakcji obronnej na agresywne zachowanie pokrzywdzonego.

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego K. K. (1) zaskarżył Wyrok Sądu Okręgowego Warszawa Praga w punkcie I oraz IV sentencji wyroku, gdzie w pkt I Sąd uznał oskarżonego K. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 191 § 2 kk i wymierzył mu karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, a w pkt IV wymierzył mu karę łączną jednego roku pozbawienia wolności łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone w pkt I, II i III.

Obrońca zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- w zakresie czynu z pkt I sentencji zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie przepisu:
- art. 7 kpk i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego K. K. (1) miało na celu wymuszenie na pokrzywdzonym zwrotu pieniędzy R. M.,
- art. 5 § 1 kpk i przyjęcie, iż zebrany materiał dowodowy pozwala przypisać winę K. K..

Nadto obrońca zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu w zakresie czynu objętego pkt I sentencji obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 192 § 2 kk poprzez przyjęcie, iż zachowanie K. K. wypełnia znamiona czynu zabronionego określonego w tym przepisie skoro wierzycelność przysługująca R. M. (1) od pokrzywdzonego nie jest w żaden sposób udokumentowana i udowodniona;

- w zakresie czynu objętego pkt IV sentencji zaskarżonego wyroku obrońca zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 86 § 1 kk poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej bez uwzględnienia zasady asperacji.

W konkluzji obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego K. K.

od popełnienia czynu objętego pkt I zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności za czyny określone w pkt II i III przy zastosowaniu zasady asperacji tj. w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, ewentualnie w przypadku oddalenia wniosku, o uniewinnienie - wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności za czyny określone w pkt I, II i III przy zastosowaniu zasady asperacji tj. w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych są niezasadne, podniesione w nich zarzuty nietrafne, a tym samym ich wnioski nie mogły być uwzględnione.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Apelacyjny podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd orzekający, jak też wnioski z oceny tej wysnute co do zawinienia oskarżonych w kształcie przypisanym im zaskarżonym wyrokiem. Sąd Apelacyjny podzielił też stanowisko Sądu I instancji w kwestii oceny prawnej czynu, jak też w kwestii wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonych.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał, iż zeznania pokrzywdzonego R. S.

nie mogą być wiarygodnym dowodem na winę oskarżonych w zakresie zarzucanego im czynu z art. 280 § 2 kk, gdyż są niekonsekwentne i niespójne.

Prawidłowo Sąd Okręgowy oparł swoje ustalenia w głównej mierze na wyjaśnieniach oskarżonego R. M. (1), który od początku konsekwentnie kwestionował dokonanie rozboju na osobie pokrzywdzonego, przyznając, że między nim, K. K. i R. S. doszło do kłótni o pieniądze za spodnie od dresu zniszczone przez R. S..

Wobec powyższego prawidłowo Sąd I instancji ustalił, iż oskarżonym należało przypisać popełnienie czynu z art. 191 § 2 kk.

Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego R. M. (1) wskazać należy, iż apelacja wprawdzie zawiera dwa odrębne zarzuty – błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia oraz obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia - jednakże ich wymowa musi prowadzić do wniosku, że skarżący generalnie podnosi, iż na skutek dowolnej i nieobiektywnej oceny dowodów Sąd poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne, skutkujące uznaniem winy oskarżonego w zaskarżonym wyroku.

W związku z czym oba zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. oraz zarzut z pkt 1 apelacji w zakresie naruszenia art. 7 kpk obrońcy K. K. zostaną omówione łącznie.

Do takiego wniosku upoważnia treść zarzutów i ich uzasadnienie, albowiem obie apelacje w tym zakresie odnoszą się do niewłaściwej, zdaniem skarżących, oceny wyjaśnień oskarżonego M..

Na wstępie wskazać należy, iż dla skutecznego postawienia zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, skarżący musiałby wykazać, iż Sąd w rozważaniach swoich nie uwzględnił wszystkich dowodów zebranych w sprawie albo ocena ta była dokonana wbrew zasadom logicznego rozumowania albo niezgodnie z wiedzą lub doświadczeniem życiowym.

Natomiast obraza art. 410 kpk polega nie na tym, że Sąd odmówił wiary poszczególnym dowodom lecz na tym, że Sąd niektórych dowodów w ogóle nie ocenił, bądź oparł swoje ustalenia na dowodach nieujawnionych.

Analiza uzasadnienia obu apelacji nie daje podstaw do przyjęcia, aby skarżący wskazywali na dowody, których Sąd nie przeprowadził albo na dowody, które pominął w rozważaniach jako podstawę ustaleń faktycznych.

Skarżący polemizują jedynie z oceną dowodów, a właściwie z oceną dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego R. M., twierdząc, że złożone przez oskarżonego M. wyjaśnienia powinny zostać uznane za wiarygodne w całości, a więc również w zakresie twierdzeń wskazujących na brak motywacji i zamiaru działania oskarżonych, w trakcie zdarzenia z dnia 21.03.2011 r. w celu zwrotu wierzycelności.

Obrońca R. M. zarzuca, iż Sąd I instancji w znakomitej większości uznał wyjaśnienia R. M. za wiarygodne i konsekwentne oraz w głównej mierze na nich oparł poczynione ustalenia faktyczne, nie dał jednakże wiary wyjaśnieniom oskarżonego złożonym na rozprawie w dniu 7.09.2012 r.

w zakresie, w jakim ten wskazywał na brak intencjonalności uderzenia R. S. i brak związku tego uderzenia z wyegzekwowaniem wierzycelności. W ocenie skarżącego reakcja R. M. była odpowiedzią na agresywne zachowanie pokrzywdzonego i nie stanowiła wypełnienia znamion przestępstwa z art. 191 § 2 kk. Na poparcie swojej tezy obrońca odwołuje się do treści wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie oraz w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 20.06.2011 r., wskazując, że potwierdzają one przypadkowość uderzenia pokrzywdzonego, który zaczął zachowywać się agresywnie.

Zmiana wyjaśnień przez oskarżonego w procesie karnym jest bardzo częsta. Obowiązkiem Sądu w takiej sytuacji jest ustosunkowanie się, którą ze sprzecznych wersji uznaje za wiarygodną, a decyzja w tej kwestii powinna być oparta

na rozważeniu konkretnych okoliczności danej sprawy.

Wbrew zarzutom apelującego Sąd Okręgowy nie przeoczył odmienności wyjaśnień obu oskarżonych z postępowania przygotowawczego i rozprawy w odniesieniu do okoliczności związanych z przebiegiem zajścia i udziału w nim oskarżonych.

Sąd dokładnie rozważył i ocenił wszystkie wyjaśnienia jakie składał w niniejszej sprawie oskarżony M.. Sąd Okręgowy słusznie wskazał, że oskarżony w toku swoich wyjaśnień nie kwestionował, że doszło do awantury, uderzenia i szarpania pokrzywdzonego. Jego wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, co podkreślił Sąd w uzasadnieniu, stanowiły podstawę ustaleń Sądu.

R. M. był trzykrotnie przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym, tj. w dniu 23.03.2011 r., 21.04.2011 r. i 20.06.2011 r. Już w pierwszych wyjaśnieniach przyznał, że pokrzywdzony dostał od niego w twarz, gdyż był mu winien pieniądze (150 zł) za spodnie. Podał, że R. S. „dostał z plaskacza tylko dlatego, że za długó zwlekał z oddaniem długó. Uderzył R. S., a gdy to zrobił, ten zobowiązał się, że odda pieniądze.”

W kolejnych wyjaśnieniach oskarżony konsekwentnie, co podkreślił Sąd Okręgowy, potwierdzał tę wersję. Dopiero wyjaśniając przed Sądem na rozprawie głównej oskarżony zaprzeczył, aby celowo uderzył pokrzywdzonego. Twierdził, iż jedynie próbował uspokoić R. S., który zachowywał się agresywnie w stosunku do K. K..

Sąd Okręgowy dokonał wnikliwej i rzetelnej analizy wyjaśnień

R. M. i w powiązaniu z analizą wyjaśnień współoskarżonego oraz zeznań świadków prawidłowo ustalił, iż powodem zdarzenia, do którego doszło między oskarżonymi, a pokrzywdzonym były nie zwrócone pieniądze przez pokrzywdzonego za zniszczone spodnie.

Sąd odniósł się do zmienionych w części wyjaśnień oskarżonego M., złożonych na rozprawie, w których kwestionował sposób uderzenia pokrzywdzonego i jego związek z wymuszeniem na pokrzywdzonym szybszego zwrotu tych pieniędzy. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części i swoje stanowisko w sposób prawidłowy uzasadnił.

Sąd Okręgowy zasadnie obdarzył wyjaśnienia R. M.

z postępowania przygotowawczego walorem wiarygodności, słusznie wskazując, iż korespondują one z wyjaśnieniami K. K. zeznaniami świadków, w szczególności D. K. i P. K., którzy potwierdzili fakt awantury pomiędzy oskarżonym, a R. S.. P. K. zeznał ponadto, iż była to awantura dotycząca zniszczonych spodni dresowych i zwrotu pieniędzy.

Obrońca R. M. natomiast, przywołując treść wyjaśnień

z 20.06.2011 r. pomija, iż oskarżony wyjaśniając w dniu 20.06.2011 r. podtrzymał swoje wcześniejsze wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego, podał nadto, że bezpośrednio po przyjsciu do D. K. rozpoczął rozmowę z pokrzywdzonym dotyczącą zwrotu długó.

Oskarżony istotnie stwierdził, że R. S. się zdenerwował i „zaczął się rzucać”. Oskarżony wyjaśnił, że z K. K. zaczęli go szarpać, oskarżony przyznał, że uderzył R. S. w twarz.

Obrońca wyraźnie podkreśla agresywne zachowanie pokrzywdzonego wskazując, że zmusiło ono oskarżonego do obrony. Pomija natomiast wyraźne stwierdzenie R. M. zawarte w przywołanych w treści apelacji wyjaśnieniach, iż po zapewnieniu pokrzywdzonego, że na drugi dzień przyniesie pieniądze, oskarżeni przestali go bić, gdyż to im wystarczyło.

W tym stanie rzeczy słusznie Sąd I instancji, mając na względzie nadto treść wyjaśnień współoskarżonego oraz zeznań świadków, co szczegółowo omówił w pisemnych motywach wyroku, nie dał wiary tej wersji zaprezentowanej przez oskarżonego M. na rozprawie, a oparł się - uznając je za wiarygodne - na wyjaśnieniach R. M. z postępowania przygotowawczego, wyjaśnieniach współoskarżonego oraz zeznaniach świadków. Swoje stanowisko w tej kwestii, jak już wspomniano, Sąd Okręgowy szczegółowo i logicznie uzasadnił wskazując dlaczego dał wiarę tym dowodom, a dlaczego odmówił jej dowodom przeciwnym.

Pogląd ten wywiedziony zgodnie z regułami oceny dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Jego kwestionowanie przez obrońcę, w sposób, w jaki uczyniono to w apelacji, nie może być w tej sytuacji skuteczne, albowiem twierdzenie, iż uderzenie R. S. przez R. M. w celu wymuszenia zwrotu wierzytelności nie zostało przez Sąd udowodnione jest polemiką z ustaleniami dowodowymi, nie znajdującą oparcia w materiale dowodowym uznanym za wiarygodny.

Równie wnikliwie Sąd orzekający ocenił pozostałe dowody, w tym wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1).

Faktem jest, czego nie pominął w swoich rozważaniach Sąd orzekający, iż wyjaśnienia oskarżonego K. K. składane w trakcie całego postępowania, nie były spójne i nie odnosiły się do jednolitej wersji zdarzenia.

Mając to na uwadze Sąd orzekający poddał je wnikliwej analizie i zasadnie przyjął, że są one wiarygodne w części, w jakiej wspierają, uznane za wiarygodne, wyjaśnienia R. M. co do okoliczności stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego w celu wymuszenia wierzytelności.

I tak oskarżony K. w swoich wyjaśnieniach złożonych w postępowaniu przygotowawczym (k. 259-265) przyznał, że uderzył pokrzywdzonego R. S., przyznał, że była pomiędzy oskarżonymi, a pokrzywdzonym rozmowa dotycząca zwrotu pieniędzy za dres.

W wyjaśnieniach złożonych jeszcze w postępowaniu przygotowawczym (k. 710) oskarżony jednoznacznie podał, że motywem zachowania jego i R. M. w dniu zdarzenia była chęć uzyskania pieniędzy za dres.

Sąd Okręgowy oceniając wyjaśnienia K. K. w powiązaniu z wyjaśnieniami R. M. i pozostałym materiałem dowodowym, zasadnie przyjął, że zachowanie oskarżonego K. K. wyczerpało dyspozycję art. 191 § 2 kk.

Przedstawiona przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku analiza dowodów i wynikających z nich okoliczności prowadzących do ustalenia, że oskarżony K. K. popełnił przypisany mu czyn, jest logiczna, zgodna z zasadami rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozostaje więc pod ochroną art. 7 kpk.

Tożsama argumentacja przesądza o bezzasadności zarzutów naruszenia art. 4, 7 i 410 kpk wskazanych w pkt II apelacji obrońcy oskarżonego R. M. i pkt I apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (w zakresie zarzutu naruszenia art. 7 kpk).

Sąd I instancji, wbrew stanowisku skarżących, w oparciu o prawidłowo i wyczerpująco przeprowadzone postępowanie dowodowe dokonał ustaleń faktycznych, opierając się na materiale dowodowym, który został poddany rzetelnej i wnikliwej analizie z uwzględnieniem swobodnej oceny dowodów. Był to przy tym materiał kompletny i nie wymagający uzupełnienia o dalsze dowody.

Kontrola odwoławcza potwierdziła również, że Sąd meriti rozważył wszelkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), co też zostało wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wiedzy i doświadczenia życiowego przedstawione w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi bowiem naruszenia wymienionych w apelacjach obrońców przepisów postępowania.

Odnosząc się do pkt I apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (1) dotyczącego naruszenia art. 5 § 2 kpk, wskazać należy, iż nietrafne jest podnoszenie przez obrońcę w apelacji zarzutu naruszenia reguły dowodowej in dubio pro reo.

Naruszenie art. 5 § 2 kpk jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków lub wyjaśnieniom oskarżonych - co nastąpiło w niniejszej sprawie - to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności dowodów rozstrzygane mogą być jedynie w kontekście swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk (postanowienie SN z 14.12.2010 r. IIIKK 378/10 LEX 736756).

Sąd Okręgowy na podstawie zebranego materiału dowodowego wykazał winę oskarżonego K. K. co do czynu z pkt I aktu oskarżenia. Przedstawiona przez Sąd w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku analiza dowodów i wynikających z nich okoliczności prowadzących do ustalenia, że K. K. (1) popełnił przypisany mu czyn z art. 191 § 2 kk jest logiczna, zgodna z zasadami rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozostaje więc, pod ochroną art. 7 kpk.

Skarżący w uzasadnieniu zarzutu obrazy przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 kpk odnosi się de facto do oceny dowodów dokonanej przez Sąd orzekający.

Jak wyżej wykazano zarzuty z art. 438 pkt 2 i 3 kpk są chybione. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że w sprawie ujawniły się tego rodzaju wątpliwości, które - jako niedające się usunąć - winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego K. i skutkować jego uniewinnienie.

Za całkowicie nietrafny w świetle orzecznictwa uznać należy stawiany przez skarżącego zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 191 § 2 kk poprzez przyjęcie, iż zachowanie oskarżonego K. wypełnia znamiona czynu zabronionego określonego w tym przepisie. Stanowisko skarżącego, iż wiarygodność winna być prawnie udokumentowana jest błędne i nie znajduje oparcia w orzecznictwie. Dla przyjęcia odpowiedzialności karnej na gruncie przepisu art. 191 § 2 kk ważne jest ustalenie subiektywnego przekonania sprawcy stosującego przemoc wobec pokrzywdzonego, że wiarygodność faktycznie istnieje (SN z 8.05.2012, OSNKW 2012/10/102). Przepis art. 191 § 2 kk. w żaden sposób nie określa, by warunkiem odpowiedzialności było istnienie między sprawcą przestępstwa, a pokrzywdzonym jakiegokolwiek stosunku cywilnoprawnego, rodzącego istnienie wiarygodności. Zarówno sprawca, jak i współsprawca może działać w celu wymuszenia zwrotu czyjejkolwiek wiarygodności, nie tylko własnej.

Sąd Apelacyjny podzielił też stanowisko Sądu I instancji co do wymiaru kary orzeczonej wobec K. K. (1).

Rażąca niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 kk.

W przedmiotowej sprawie taka okoliczność nie zachodzi.

Wymierzone oskarżonemu kary za poszczególne przestępstwa, jak i kara łączna nie noszą w sobie cech nadmiernej surowości i mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia, są wynikiem oceny okoliczności podmiotowych

i przedmiotowych czynów oraz danych osobopoznawczych oskarżonego i jako spełniające wymogi określone dyrektywami art. 53kk uznane być muszą za prawidłowo wyważone.

Z tych wszystkich przyczyn Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacji obrońców oskarżonych za niezasadne. Tym samym wnioski apelacji nie mogły być uwzględnione, a zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, orzekając nadto stosownie o kosztach i opłatach, w tym kosztach za obronę z urzędu.